

MITES DE LA GRASSOFÒBIA

Ramon Alcoberro

La Grassofoèbia arrela en el “culte al cos”; és una conseqüència del el neascetisme típic de les societats postreligioses on la salut ocupa el lloc que havien tingut els déus i el sagrat en les societats tradicionals. El pecat que abans era una transgressió contra la llei divina, ara esdevé una transgressió contra el cos. Els metges tendeixen a considerar-se ells mateixos com a sacerdots de la deessa Salut que, com totes les divinitats, també demana sacrificis. Estar prim és el primer manament de la llei de la Salut. Abans la gent anava a missa i ara la gent va al gimnasi. Abans la gent feia dejuni i abstinència en dies marcats. Ara, en la nostra societat higienitzada, el dejuni “saludable” (o no tant) és llei del món i toca fer-lo cada dia.

El moviment que lluita contra la grassofoèbia tendeix a denunciar quatre mites arrelats socialment que estan en la base de la discriminació contra les persones grasses – i molt especialment contra les dones grasses.

1.- Mite del descontrol i de la manca de força de voluntat.

Les persones grasses són gent poc disciplinada, malfeiners que es deixen anar, que no saben tenir cura d'elles mateixes i es passen el dia davant la tele, menjant hamburgueses. Però hi ha grassos i grasses amb carreres universitàries, que treballen moltes hores... i fins i tot n'ha que són vegans!

2.- Mite de l'opulència i de l'egoisme.

Les persones grasses són burgesos egoistes i que només volen menjar, sense compartir ni la pizza. Però més aviat és al revés: per a molta gent estar prim és un privilegi de rics que tenen entrenadors personals i dietistes al darrera a totes hores.

3.- Mite de l'anormalitat i de la no-naturalitat.

Què és natural en el cos humà? Fer-se tatuatges? Rapar-se? Tallar-se les ungles? Estar gras no és antinatural. És més antinatural menjar bé que fer dejuni i abstinència perquè així ho demana una religió en un nom d'un déu que no se sap segur ni si existeix?

4.- Mite de l'amenaça al medi ambient.

La gent grassa és culpable del forat a la capa d'ozó perquè no caminen, van arreu en cotxe... i com que mengen més s'ha de produir més menjar per alimentar-los.? En tot cas el culpable serà el sistema capitalista que produeix menjar escombraries i deixalles a dojo.

En definitiva, els mites grassofoèbics tendeixen a presentar les persones grasses com si visquessin amb una tara moral, amb una incapacitat congènita per a l'autodomini. La vergonya, l'acomplexament, la minusvaloració autoculpable i la dependència respecte a la mirada dels altres determinen la vida dels grassos. Les persones discriminades per qüestions de talla són també persones culpables, condemnades per mites socials i, com tot grup social oprimat té dret a organitzar-se i a lluitar.

BIBLIOGRAFIA

Magdalena Piñeyro: *Stop Gordofobia y las panzas subversas*. Edicions Baladre, Coordinadora de Lluites contra la precarietat, l'empobriment i l'exclusió social; Carcaixent, 2016.